

રામનામ ભજનાવળી

R.V. 118

૨૫૩૩૩

—શ્રી વલ્લભ પુસ્તકાલય, લેવકુસા બેઠાની પેરી, સુરત.—

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
ગવર્નમેન્ટ ગ્રંથાલય મંડળ

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગજરાતી કાર્યાલયન વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૫૩૩૩ . ગર્ગીક

પુસ્તકનું નામ રામનાથ ભજનાપત્રી

વિષય ૭ : ૧૭

નરસિંહ મહેતાની હુંડી રાગ દાવણા

નરસીં મહેતા ભગત હરીના, જુનાગઢના રહેવાસી
હુંડી કરાવવા આવ્યા ગામમાં ચાર જણા તીરથવાસી.—ટેક.

આવી ગામમાં પુછવા લાગ્યા, મોટા શેઠ સાહુકારને,
સાતસે એક રૂપીઆની હુંડી દારીકામાં આપો અમને;
સરવ મળી મનસુખો કીધા, મોક્ષમા મહેતાને નરસીં કને,
તે આવી હુંડી સ્વીકારે લાગ્યા મસ્કરી કરવાને.
નર હેતાને ધેર આવ્યા ચાલી. બેસારયા છે આસન આપી,
મેં તાત પુછેછે પહેલી, ક્યાંથી આવ્યા ક્યાં જવછો ચાલી?
અ નીકળ્યા તીરથ કરવા દારકાથી જશું કાશી—હુંડી કરાવવા.

હા રહીને કહે પરદેશી, મહેતા વાત મારી સાંભળો;
ધે. મારે રૂપીઆ ભરીયે તેની હુંડી કરી આવ્યો.
સાં એક સુરતી સીંકાના, થેલી લાઘ ધરમાં મુકે.
કા નો કટકો લખી આવ્યો, તે પર હુંડી કરી આવ્યો.
કે ॥ થયને પાંચ લખેછે સુરજની, મન શુભ કરે છે,
૧ ॥ જસાનું નામ ધરેજો આપણે તેજ મારી લગ્યા રહેશે;
૨ ॥ જનો કટકો લખી આવ્યો ત્યાંથી આવ્યા પરદેશી—હુંડી કરાવવા.

પરદેશીને પાંચ વળાવી મહેતા વાત પુછે સહને,
આ ધનને આપણે શું કરીએ ખવરાવી દે. સંત સાધુને.
ધી-ખાંડને-લોટ મેળવ્યો લાગ્યા રસોધ કરવાને,
ભાવતાં બોજન આપે બેનકી આળ ધરાવ્યો ઠાકારને;
શો-એક સાધુ થયા એકઠા, દેંડી દીધાં સહના એઠાં,

મેહેતા હતા તેવા થન બેઠા નાહી ઘોષ મંદીરમાં પેઠા;
 હાથ જોડીને અરજ કરું મારી કળ્યા રાખશે અવિનાશી—હુંડી કરાવવા.
 હવે વાત કહું પરદેશીની, થઇ-નીકલ્યા દ્વારકાની માંહી,
 મોટા મોટા સાહુકારોને પુજે શામળશાની પેઠી કયાંહી,
 આતો નગરમાં નથી શામળશા ઘેજા થયા કે અછત ગઇ.
 તેમ તેમ ફાળ પડે પેટમાં રૂપૈયા મળશે કે નહીં.
 ખોળા ખોળી કરે નગરમાં નથી આવતું કોઇ નજરમાં,
 ઠગ મળ્યો એક જુનાગઢમાં, ખોટી ચીડી લખી આપી હાથમાં;
 હાથ કપાળે દબને બેઠા ચારે જણ ત્યાં થયા ઉદારી—હુંડી કરાવવા.
 નરસે મેહેતાનું વચન રાખવા શામળશા રૂપીઆ લાવ્યા,
 સામસામી થયા એકઠા કાઢે પરદેશી કયાંથી આવ્યા,
 અમે નીકલ્યા તીરથ કરવા, જુનાગઢ રૂપીઆ ભરી આવ્યા,
 ખોટી ચીડી લખી આપી હાથમાં—શામળશાને બતલાવ્યા.
 અમે છિએ નરસે મહેતાના, લ્યો રૂપીયા સુરતી સીકાના,
 સાતસો એક રૂપીઆ ગણી આવ્યા ચાર જણ ત્યાં થયા ખુશી—હુંડી કરાવવા.
 શામળશા જોગોપાળ કરે છે, રૂપીયા તમારા સંભાળજો,
 ભરીપુરીને પામ્યા રૂપીઆ—મેહેતાજીને જઇને કહેજો.
 રખે દીલમાં જરા હરખડતા કામકાજ હોય તો કહેજો,
 મંજરામ સત ગુરને શરણે સાચા ગુરને સંભાળજો—હુંડી કરાવવા.

કેલધયાનું—ભજન.

શેઠ સગાળશા સાધુને સેવે વાણીઆ પાળે વૃત.
 ન મળ્યા સાધુ ને રહ્યા અવિનાશી ટાળવાને આવ્યા તરત.

કુડીયા થઈનેરે વેશ અતીતનો લઈનેરે,
 અંગાવતીએ ચરણામૃત લીધા નવરાવીને નાથ.
 પદંગ ઉપર પધરાવીને રવામી કીધા સનાથ,
 ખાંતે ભોજન ખીરનાં કીધારે પીરસીને આભાંગ દીધાં.
 ખીર રોટલી અમે જમતા નથી, નથી અન્નનો આહાર.
 માઝન લોક અમે માંસના આહારી એમ બોલ્યા કીરતાર.
 પાળો વચન બોલ્યા આવું સમજી લેજો સાધુ,
 કસાઈ વાડે જઈ કરીને છુપાવી લાગ્યા માંસ.
 અંગાવતીએ રસોઈ સુધારી પીરસીઓ પરસાદ,
 વાયુ ઢાળે નરને નારી જમો તમે દેવ મોરારી
 અમેરે માટી માણસની જમીએ પર માટી નવ ખ્યાર.
 અધાર પંથ રહેવું અમારે ખેલ ખાંડાની ધાર,
 વાંછીડા વર્તજ ક્ષણેરે આવી અવિનાશી મળશે,
 માંગ્યું વેચાતું માણસ ન મળે હૃદયેથી નહી હાર,
 માત પિતાએ પરીયાણ કીધાં, કેલેયો સંહાર.
 વાતો તો રહેશે વીશેકે કેલેયો નાથને લેખે,
 લણતો ગણતો લાગ્ય કેલેયા, માન હમારી પતીત,
 માત પીના તારા મારવા બેઠા આંગણે આવ્યો અતિત.
 એ શું બોલ્યા ગુરૂ મારા માલીતર છોડ્યાં કેમ જાય,
 નવ માસ જેણે ઉદર રાખ્યો, ગુણ આશિંગણ થાય,
 ભક્તિ મારી શીરને સાટેરે, શું થાશે મસ્તક માટે.

હું લાચું તો લોભી લાજે, લોરીંગ ન ઝીલે ભાર.
 મેરૂ સરીખા ડોલવા લાગે આકાશને આધાર.
 મેહેરાં પણ માઝા મુકેરે કેલેયો સત્ય ન ચુકે,
 માતાએ મુખનાં મીડડાં લીધાં નાંખીને નીશ્વાસ.
 આવતો ઘરમાં લીધારે, મારવાને પરીયાણ કીધો,
 એ શું બોલ્યાં માતાજી મારાં નાખીને નીશ્વાસો આજ.
 સદ્ગુણ મનખો કેલધ્યાને માંસ જમે મહારાજ,
 ધન્ય ધન્ય આજનો દહાડો જુગતેથી જીવણને જમાડારે.
 માત પીતાએ ખંને મળીને છેલ્યું કેલધ્યાનું શીષ,
 અણુઘટ્ટી તો એણે કીધી જમાડવા જગદીશ.
 ખેલ રચ્યો ખાશારે પ્રભુ હવે પારણું કરો,
 નાથ કહે મારી નજરે લાવો પુત્ર તમારો છે એહ.
 મસ્તકની તમને માયા લાગી છે એમ અવીનાશી કેહ,
 તમે છો નરને નારીરે જુઓ મન વાત વીચારીરે.
 ખાંડણું ખાંધો મુખેથી હસો, કેરા પાલવ પેર,
 આંખમાં તમે આંજણ આંજો મનમાં ન આણો મહેર.
 તમે છો સાચા સતીરે, એમ બોલ્યા જુના જતી,
 મસ્તક લઈ ખાંડણીયામાં ખાંડે પીતાને વળી માય.
 આંખોમાં એમને આંસુ ન આવે, હરખે હાલરડાં ગાય.
 લોજનીઆં તો લાવશું કીધારે પીરસીને આગળ દીધાં.
 સત્યવાદી તમે સાચાં સતી, સત્ય અમારે છે એહ,
 વાંઝીઆનું અમે જમતા નથી, એવું અવીનાશી કેહ.

તમે છે નરને નારી, જુઓ મન વાત વિચારી,
 સગાળશાના મનમાં ચોરી, બીજું ન મળે બાળ,
 ભગવાન અહીંથી ભુજ્યા જાય તો નીચે ખુટ્યા કાળ.
 બંદગીઓ તો સંતની કરીએ, નીકર વણ માર્યા મરીએ,
 સગાળશા કહે પુર્વ જન્મનાં પ્રગટ્યાં અમારાં પાપ.
 યુર દુઆએ ગોતરી માર્યા મારેલાં માને બાપ,
 ડુંગરીયે દવ લગાડ્યો, તેં તો મારો ખેલ ભગાડ્યો.
 ચંગાવતી કહે પાંચ મહીનાનું મારે છે ઓધાન,
 ભલે આવ્યા સ્વામી લાવે અમારા તમ સરખું કામ,
 ધણી મેં તો તમને ધાર્યારે, તમે મારા ખેલ સુધાર્યા.
 ચંગાવતીએ છરી લીધી પાળી મારવા પેટમાંય,
 અચાનક નાઠા ઉઠીને બહુ નામીએ ગાળી બાંય.
 સાચી છે ટેક તમારીરે; માગો હવે કે દેવ મોરારી.
 કેલધ્યાને સજીવન કીધો બેઠો રમે છે બહાર,
 પછી સતી બોલ્યાં વિચારી ભુદર દેને ભક્તિ ભમારી.
 ભણતો ગણતો આવ્યો કેલધ્યો લાગ્યો હરીને પાય,
 માતાએ મોતીડે વધાવ્યો હૈડે હરખ ન માય.
 દાતારે તો દરશન દીધારે લ્હાવા લાખેણું લીધા,
 સગાળશા શેઠ ચંગાવતીએ એવું ધરાવેલ નામ,
 બાણ પ્રતાપે ભણે રતનદાસ તેને તરછોડીએ કેમ,
 મોહનજીને મળવાને માટેરે; બાવું વૈકુંઠની વાટે.

કાચબા કાચબીનું ભજન—

કાચબો, અને કાચબી, એ તો હતાં હરીનાં દાસ,
 દરશન કરણે પારણે આવીયાં રાખીને વિશ્વાસ.
 આવતાંજ નજરે ભાળ્યાં ઝાલીને બાંધી માર્યાં,
 કળકળમાં તું કાચબી કુડી રામયાની રીત છે રૂડી,
 કાચબો કહે છે કાચબીને ભુંડી તું ધારણુ રાખ ધીર.
 આપણને ઉગારશે વાસો જુગતે જાદવ વીર.
 ચીંતા મેલી ચરણે આવો, મરવા નહિ દે માવો.
 વારે વારે તુને વારતી કંથ માઈ ન માન્યું કે'ણુ.
 કાળ આવ્યો કાણુ રાખશે તમે નીચાં શું લાગો નેણુ.
 પ્રભુ તારો નાવીયો પ્રાણી, માથે આવી મોત નીશાની
 અખળાને ઇતપાર ન આવે કરે કોટી ઉપાય,
 કીધું ન માને કોઇનું ગાયું પોતાનું ગાય;
 એવી વિશ્વાસની વાણી, પ્રથમ પહેલી મત છે પાની.
 કાચબી કહે ક્યાં ગયો તારો રાખણુ વાસો રામ,
 પ્રાણુ ગયા પછી પહોંચશે, શું કરશે તારો રામ;
 મુઆ ટાણે મતી મુંઝાણી, તુટ્યા પછી ઝાલવું તાણી.
 ત્રીકમજી ત્રણ ભોકમાં મારે તમારો વિશ્વાસ,
 અટક પડે ત્યારે આવજો મારા આતમાના ઓધાર.
 છે:માળાજી વાત છે છેલ્લી, ચાલો, અખળાના બેલી.
 ત્યારે કાચબી કહે કાણુ ઉગારે, તારો જાતો રહો જુગદીશ.
 ચાર દીવસથી સળગાવીયાં, લઇને ઓર્યાં વીચોવીચ,
 આમાંથી જો ઉગરીએ, પાણી બહાર પગ ન ભરીએ.

અળતી હોય તો ખેસ મારી પીઠ પર રાખું તારા પ્રાણ.
 નોંદા કરે છે મારા નાથની, એનો મારે છે મુઝને બાણ.
 વાલો મારો આવશે વાંડે, આપણને તારવા સાર,
 કાચખી કહે કીરતાર ન આવ્યો, અને આપણો આવ્યો અંત,
 હરી નથી કોના હાથમાં તમે તે શું બાંધ્યો તંબ.
 જેનો વિશ્વાસ છે તારે તેનો ઇત્યાર નથી મારે.
 વીહલજી મારી વારે ચડજે શામળા કરજે સાર,
 લાજ લોપાશે લોકમાં પછી ખીજી કોની વાર;
 હરી મારી હાંસી થાશે, પ્રભુ તારી પતીત નાશે.
 ત્યારે કેશવજીએ કરણા કરી મોકલ્યો મેઘ મન્નાર,
 આંધળુમાંથી ઉગારીઆ ચોલ્યા કાચખાને કીરતાર;
 ભોજલ કહે ભરંસો જેને, ત્રીકમજી તારસે તેને.

સ્વગ નીસરણી.

—સજન—

ધન ધનરે આજે ધારણુ ધરીયાં, દયા કરીને મંદીર આવોરે રામ.
 ધરમ રાજ ધરમપુરીમાં બેઠા, વૈષ્ણવની વાર્તા કરેરે રામ.
 પાપી પાખંડીને બાંધી લાવો, વૈષ્ણવની રક્ષા કરજેરે રામ.
 એમ કરી ચાર જમડારે ચાલ્યા, મૃત્યુ લોકમાં આવ્યારે રામ.
 પાપી પાખંડીને કેમ ઓળખીએ, વૈષ્ણવ જન કેમ ઓળખીએરે રામ.
 સંવારના પહોરમાં નહાવું ને ઘોવું પુન્ય ને દાન કાંઈ કરવારે રામ.
 એ એધાણીએ વૈષ્ણવ જાણ્યા, પાપી ચંડાળને બાંધી લાવોરે રામ.
 એમ કરીને ચાર જમડારે ચાલ્યા, રાજના હાડમાં પેઠારે રામ.
 પહેલોરે કહે છે હું તો તાવજ ઘણ, અગરે હાથ કાઢી એમુંરે રામ.

બીજે કહે છે હું વૈદ્ય થઈશ, રાગની નાડીઓ જોઉં રામ.
 ત્રીજે કહે હું તો જોશીરે થઈશ, રાગના જોશ જોઉં રામ.
 ચોથા ર કહે હું તો શીડીઓ થઈશ, બગરે હાટ કાઢી બેસું રામ.
 એમ કરીને ચાર જમડારે ચાલ્યા, રાગના હાડમાં પેકારે રામ.
 રાગની દાસી તો વૈદ પેકારે, વૈદના વૈદ બોલાવેરે રામ.
 મંછારામ વૈદ તમે અહીંજ આવો, રાગની નાડી જુઓરે રામ.
 તાવ તરીઓ ને એકાંતરીઓ, ચોથીઓ ઝામર ન જાણું રે રામ
 એમ કરીને એક પડીકી આપી, ત્યાંહાંને ત્યાંહાં ઘડીના થવારે રામ.
 સગાં વહાલાં સરવે ટોળે થઈએકાં, અંતરના સગા સોડમાં પેકારે રામ.
 જીવ જતાં એનો કોઈએ ન જાણ્યો, પદ્મમાં દેહજ પડીઓરે રામ.
 લીલુંડા વાંસની પાલખી બધાવી ઉચ્ચનારા ચારે રામ.
 ચાર જણા એની સાથે ચાલે, પુરૂષ પાલખી લીધીરે રામ.
 ચક્રલા સુધી એને સરવે વળાવે, બહાલા વળાવી પાછા વળીયારે રામ.
 પહેલે ચગથીએ પ્રાણી જેમતેમ ચડીયાં, બીજે પગથીએ ભાલા દીકારે રામ.
 આરે ભાલામાં હવે કેમરે ચલાશે, હવે શી ગતો થાશે રામ.
 ભાલા દેખીને પ્રાણી થર થર કંપ્યા, ધુસકે ધુસકે રોવા બેઠોરે રામ.
 ભક્ષો જમડો ફરી ફરી જીવને પુછે, શા કર્યા પુન્યને દાનરે રામ ?
 નથી કર્યા પુન્ય મેતો નથી કર્યા દાન. દયાનો મારગ ભુલી ગયોરે રામ.
 હું રે શું જાણું આગળ તિપત પડશે, જમડા તો માર ઘણો મારેરે રામ.
 લોહાની ગેડીઓ વતી પ્રાણીને મારે, બરકાને બુમો પાડેરે રામ.
 બીજે પગથીએ પ્રાણી જેમતેમ ચડીયાં, ત્રીજે પગથીએ ગોખડે દીકારે રામ.
 આરે ગોખડમાં હવે કેમરે ચલાશે, હવે શી ગતો થાશે રામ.
 જોરે જોડાનાં દાન કર્યા હોય તો, પ્રાણીને પાર ઉતારેરે રામ.
 જોરે જોડાનો અનુમહ આપ્યો હોય તો, કહેને બાંડે પ્રાણી આપુરે રામ.

ફરી ફરી મને શું રે પુછો છો, નથી કર્યા પુન્યને દાનરે રામ.
 બહા તે જમડાને દયારે આવી, જુનો જોડો એને આપ્યોરે રામ.
 જુડા જમડાની નજરે પડ્યો તો, ઘોણ મારી ખુંચી લીધોરે રામ.
 દેવના ચોર તારે કાંઈ હતા કેને, ઉત્તમ દેહીએ તમને આપીરે રામ.
 ફરી ફરીને હવે મનખો નહી આવે, લક્ષ ચોરાશીમાં પડજોરે રામ.
 ત્રીજે પગથીએ પ્રાણી જેમતેમ ચઢીયાં, ચોથે પગથીએ જૂખો લાગીરે રામ.
 આરે જૂખોથી હવે કેમરે ચલાશે, હવે શી ગત થાશેરે રામ.
 એ પેલા એ પેલા ભંડાર ભરીયા, તેમાંથી શૈર અન્ન આપોરે રામ.
 એકસોને એ વરસ સુધી કમાયો, ઉખડે બચ્ચુંરે રામ.
 લક્ષાધિપતિરે બાધ જેરે કહેવાયો, વહાણો જેને ઘેર ચાલેરે રામ.
 તેમાંથી કાંઈ તારે હાથે આપ્યાં હોય તો, તે તારી સાથે આવતરે રામ.
 ચંચુ ઝરીએ તારી કોરેરે મેલાશે, ખોખરે દોણી સાથે આવેરે રામ.
 ચોથે પગથીએ પ્રાણી જેમતેમ ચઢીયા, પાંચમે પગથીએ રૂધીર દીકારે રામ.
 આરે રૂધીરમાં હવે કેમરે ચલાશે, હવે તો શી ગત થાશેરે રામ.
 જેરે ગાયોના દાન કર્યા હોય તો, તરીને પાર ઉતારોરે રામ.
 નથી કર્યા પુન્ય મેંતો નથી કર્યા દાન, દયાનો મારગ જૂલી મયોરે રામ.
 પાંચમે પગથીએ પ્રાણી જેમતેમ ચઢીયા, છઠે પગથીએ ચંબલ દીકારે રામ.
 આરે ચંબે પ્રાણીને ખાથ ભીડાવો, અડધ બળ્યો અડધ રહ્યોરે રામ.
 બાધરે વૈમાન તારા ઉભારે રાખ, તેં તો શા કરીયા પુન્ય દાનરે રામ.
 ઉનાળે જેજે પરખો મંડાવી, ચોમાસે આપ્યા વિશ્રામ ઠામરે રામ.
 શીયાળે ડગલા ડોટીયો આપી, જુખાને જોજન આપ્યારે રામ.
 ખાલણુ શ્રવણુને મેં તો સીધારે આપ્યાં, તેને પુન્યે વિમાન મળ્યારે રામ.
 છઠે પગથીએ પ્રાણી જેમ તેમ ચઢીયાં, સાતમે પગથીએ કુંડ દીકારે રામ.

એરે એસી જેણે ચાડીઆ કીધી, જુડી સાખ્યો ઘણી પુરીરે રામ.
 એરે પ્રાણીને પેલા કુંડમાં નાંખે, એની શી ગત થાશેરે રામ.
 કાન ખંજુરા એના કાનમાં પેસે, હાડીઆ આંખ્યો કાચેરે રામ.
 સ્વર્ગની નીસરણીનાં સાત પગથીઆ, ગય શીખેને જોકોઇ સુણે રે રામ.
 ભટ પ્રેમાનંદ એમ જ કહે, વૈકુંઠ તેનો વાસરે રામ.

નરસીંહ મહેતા કૃત-રાગ-પ્રભાત (નાગદમન)

જળકમળ છાંડી જાને બાળા, સ્વામી અમારો જાગશે;
 જાગશે તને મારશે, મને બાળદયા લાગશે.-જળ.
 કહેરે બાળક તું મારગ બુદ્ધો? કે તારા વેરીએ વળાવીયો?
 નિશ્ચે તારો કાળજ ખમૂટયો, અહીંયા તે સીદ આવીયો?-જળ.
 નથીરે નાગણુ હું મારગ બુદ્ધો, નથી મારા વેરીએ વળાવીયો;
 મથુરાં નગરીમાં જુગદું રમતા નાગનું શીશ હારીયો.-જળ.
 રંજે રૂડો રૂપે પુરો, દીસતો દોડીત કોઝમણો;
 તારી માતાએ કેટલા જન્મ્યા, તેમાં તું અળખામણો.-જળ.
 મારી માતાએ બેડ જન્મ્યા, તેમાં હું નટવર નહાનુડો;
 જગાડ તારા નાગને, માંડે નામ કષ્ણ કહાનુડો.-જળ.
 લાખ સયાનો મારો હાર આપું, આપુંરે તુજને દોરીયો;
 એટલું મારા નાગથી જાનું, આપું તુજને ચોરીયો.-જળ.
 શું કહે નાગણુ હાર તારો, શું કહે તારો દોરીયો;
 શાને કાજે નાગણુ તારે, કરવી ઘરમાં ચોરીયો.-જળ.
 ચરણ ચાંપી મુજ મરડી, નાગણે નાગ જગાડીયો;
 હોને બળવંત કોઇ, આરણે બાળક આવીયો.-જળ.

બેડ બળીયા આથે વળીયા, કૃષ્ણે કાળીનાગ નાથીયો;
 સહજ ફેંલુ કુંકવે જોમ, ગગને ગાજે હાથીયો.-જળ.
 નાગણુ સૌ વિલાપ કરે છે, નાગને બહુ દુઃખ આપસે;
 મથુરાં નગરીમાં લઈ જશે, પછી નાગનું શીશ કાપશે.-જળ.
 બેડ કુરુનેડીને વીનવે, સ્વામી મુકો અમારા કંથને;
 અમ અપરાધી કાંઈ નવ સમજ્યા, ન ઝોળખ્યા ભગવંતને.-જળ.
 થાળ ભરી સગ મોતીયે, શ્રી કૃષ્ણનેરે વધાવીયો;
 નરસંધ્યાના નાથ પાસથી, નાગણુ નાગ છોડાવ્યો.-જળ.

નરસીંહ મહેતા કૃત—પદ—રાગ, પ્રભાત—

જગને જાદવા કૃષ્ણ ગોવાળીઆ, તુજ વિના ધનમાં કોણુ જશે;
 ત્રણસં ને સાઠ ગોવાળ ટોળે મળ્યા, વડોરે ગોવાળીઓ કોણુ થાશે.-જ.
 દહિં તણા દૈયરાં ધી તણાં ઘેબરાં, કઢિઅલ દુધ તે કોણુ પીશે;
 હરિ તારો હાથિયો કાળીનાગે નાથિયો, ભૂમિનો ભાર તે કોણુ લેશે.-જ.
 જમનાને તીરે ગાંધેન ચરાવતાં, મધુરીશી મોરલી કોણુ વાસે;
 ભણે નરસૈયો તારા ગુણુ ગાઈ રીઝીયે, ખુડતાં બાહેડી કોણુ સહાશે.-જ.

નરસીંહ મહેતા કૃત—પદ—રાગ, પ્રભાત—

રાત રહે જ્યાહરે પાછલી ખરધડી, સાધુ પુરૂષને સુધ ન રહેવું;
 નિંદ્રાને પચ્છરી સમરવા શ્રીહરિ એક તું એક તું એમ કહેવું-રા.
 જોગીયા હોય તેણે જોગ સંભાળવા, ભોગીયા હોય તેણે ભોગ તજવા;
 વેદીયા હોય તેણે વેદ વીચારવા, વૈષ્ણવ હોય તેણે કૃષ્ણ ભજવા.-રા.

સુકવિ હોય તેણે શાસ્ત્ર ગ્રંથ આંધવા, દાતાર હોય તેણે દાન કરવું;
પતિવ્રતા નારીએ કંથને પુછવું, કંથ કહે તે ચિત્ત ધરવું.—રા.
આપણે આપણા ધર્મ સંભાળવા, કર્મનો મર્મ તે જોવો વિચારી;
નરસૈના સ્વામીને સનેહથી સમરતાં, ફેર નવ અવતરે નર ને નારી.—રા.

આશારામ કૃત-પદ-રાગ-પ્રભાત—

પ્રભાતના પહોરમાં દીદા ડાકોરમાં, દીક દાકોર શું મન મોહું;
રણુછોડરાય છે ભક્ત ના'વા જાય છે, ગોમતી ગંગામાં અંગ ધોયું.—પ્ર૦
ગોમતી ઘાટમાં દરી મળ્યાં વાટમાં, સેજમાં શામળે સામું જોયું;
નરહરિ નિરખીયા, પ્રેમથી પરખીયા પલક એકમાં પાપ ખોયું.—પ્ર૦
દધવત દેખાડીયાં ચૈદ રત્ન કહાડીયાં, કામ કેરુ દુધ દોયું;
વેદનિ વાતમાં સમુદર સાથમાં નાગને નેતરે નિર વલોવ્યું.—પ્ર૦
ખોડાણોજી ભાવિયા ડંકપુર આવિયા, સર્વના મનમાં શુભ સોયું;
સ્વામી આશારામના નવેખંડ નામના, શામળે ચિત્તમાં ચિત્ત પ્રોયું.—પ્ર૦

શ્રી તુલસીદાસ કૃત ભજન. રાગ-ખીહાગ.

ખ્હાનાની પત રાખ, પ્રભુ તારા ખ્હાનાની પત રાખ;
ખ્હાનારે માટે જો દુઃખ દેશો તો, કોણુ જપે તારો જપ.—પ્રભુ.
રોહીદાસની તમે પાતરી લીધીને, નવ જોઈ જાત કે ભાત;
સેનાની માટે સનમુખ રહીને તમે નાહ કહેવાયા નાથ.—પ્રભુ.
પ્રહ્લાદની તમે પ્રતિપાલણા કીધી ને, સ્થંભમાં પુર્યો વાસ;
તાતી કદા તમે શીતળ કીધી, સુધન્વાને માટ.—પ્રભુ.

પંચાળીનાં પટકૂળ પુર્યાને રાખી સભામાં લાજ;
સાયરમાંથી બુડતો રાખ્યો, રામ કહેતાં ગજરાજ.—પ્રભુ.
ઝેર, હતાં તેનાં અમૃત કીધાને, આપ્યાં મીરાંને હાથ;
મેંતા ને માંડળીક મારવા ધાયો, તો કેદારો લાવ્યા મધરાત.—પ્રભુ.
ભક્તોનાં તમે સંકટ લાગ્યા ત્યારે દ્રઢ આવ્યો વિશ્વાસ;
તુળશીના સ્વામીને કહું કર જોડી પુરો અંતર આસ.—પ્રભુ.

નરસીંહ મહેતા કૃત. રાગ-પ્રભાત.

સુખ દુઃખ મનમાં ન આણીએ, ઘટ સાથેરે ઘડીયાં;
ટાળ્યાં તે કોઇના નવ ટળે, રઘુનાથનાં જડિયા.—સુખ.
નળરાજ સરખો નર નહી, જેની દમયંતી રાણી;
અડધે વસ્ત્રે વનમાં ભમ્યાં, ન મળ્યા અન્ન ને પાણી.—સુખ.
પાંચ-પાંડવ સરખા બંધવા જેને દોપદી રાણી;
બાર વરસ વન ભોગવ્યાં, નયણે નિંદ્રા ન આણી.—સુખ.
સીતા સરખી સતી નહી, જેના રામચંદ્ર સ્વામી;
રાવણુ તેને હરી ગયો, સતી મહા દુઃખ પામી.—સુખ.
રાવણુ સરખો રાણ્યો, જેની મદોદરી રાણી;
દશ મસ્તક હેઠાઇ ગયાં, બધી ભંકા લુંટાણી.—સુખ.
હરીશ્ચંદ્રરાય સતવાદીયો, તારાસોયની રાણી;
તેને વિપત પડી ઘણી, ભરીયાં નીચ ઘેર પાણી.—સુખ.
સગાળસા શેઠ વેહેવારીઓ, જેની ચંગાવતી રાણી;
કુંવર કેલછયો વધેરીઓ નયણે ન આણ્યાં પાણી.—સુખ.

શિવજી સરખારે તપશ્રી નહી, જેને વજ્ર કહોટો;
 બોળવાયા બીલડી થકી, તપમા ખામી ગણાણી.—મુખ.
 હનુમાન-સંરખો મહા જતી, જેને વજ્ર કહોટો.
 મનુષ્યું તું રાજ આપશે, (પણ) આખો તેજ કયોલો.—મુખ.
 દુઃખ પડ્યું સર્વ દેવને, સમરયા અંતરંગમી;
 ભક્તવત્સલ ભૂધરો, મહેતા નરસહનો સ્વામી.—મુખ.

સતી તોરલ.

—લજન—

જેસલ કરી લે વિચાર માથે જન્મ કરે માર,
 સ્વપ્ના જેવારે સંસાર, તોળાંદે કરે છે પોકાર.
 આવોને જેસલરાય આપણ મળીયે.

ખરા સંત હોયે ત્યાં જન્મ લખીએજી ?

આ લવ આવીયો અવતાર માથે સદ્ગુરુ ધાર,
 જનુ ધણીને દરબાર એડલી કિતારે લવપાર—આવોને
 મોતી એરણમાં ઝોરાય, માથે ધનજ કરા ધાય.
 ટુટે ફાદડીઆં કહેવાય, સાચાની ખરે ખખરું થાય—આવોને
 નવલખ કોથળીઓ અંધાય, ત્યારે ગાંધીડો કહેવાય,
 હિરા માણેક હાટે વેચાય, તેના મુઝ મેથિરાં થાય—આવોને
 નિત્ય નિત્ય ઉડી ન્દાવા જાય, કોયલા ઉજળા ન થાય,
 એટો ગુણિકનો તે તો બાપ કાને કહેવા જાય—આવોને
 દેખા દેખી કરવા જાય, એ નર અંધુરીયા કહેવાય,
 હાથમાં દીવો લઈને છતી આંખે કુવે પડવા જાય—આવોને
 એવી ચાર જુગની વાણી સતિ તોરલ દેવી ગાય—આવોને

સતી તોરણ.

ભજન.

પાપ ત્હારું પ્રકાશ જડેજી પાપ ત્હારું પ્રકાશરે,
 ત્હારી બેલડીને યુડવા નહિ દઈ જડેજીરે-તોરણ કહે છે.
 હરણુ હયાં લખ્યાર તોરણ દે હરણુ હયાં લખ્યારરે,
 કંઈક વનમાં મૃગલા મારીયા, તોળાંદેરે એમ જોસણ કહે છે.
 કર્મ ત્હારાં સંભાર જડેજી ધર્મ ત્હારો સંભારરે-તારી બેલડી.
 હુંટી કુંવારી જન સતી નારી, હુંટી કુંવારી જનરે,
 સાન વીશું મોડ્યપ મારીયા તોળાંદેરે, એમ-જોસણ કહે છે
 ધર્મ ત્હારો સંભાળ જડેજી ધર્મ ત્હારો સંભાળરે-તારી બેલડી.
 તોડી સરોવર પાળ, સતિ નારી તોડી સરોવર પાળરે,
 ભાઈ ભાભીને મેં મારીયાં તોળાંદેરે એમ જોસણ કહે છે
 કંઈક પરમાર્થ કર જડેજી કંઈક પરમાર્થ કરરે-તારી બેલડી.
 માથાના જેટલા વાળ સતિ નારી માથાના જેટલા વાળરે.
 એટલાં કુકર્મો મ્હેં કર્યા તોળાંદેરે એમ-જોસણ કહે છે.
 પાપ તારું પ્રકાશ જડેજી પાપ ત્હારું પ્રકાશરે;
 વિનવે જોસણરાય સતિને વિનવે જોસણરાય,
 મારી બેલડી ઉતારો ભવ પાર સતિ-મારી.

લોભ ભગતનો ચાળખો:—

પ્રાણીઆ લજી લેને કીરતાર આતો સ્વપ્નું છે સંસાર,
 ધન દોલત અને માલ ખજનો, પુત્ર અને પરિવાર,
 તેતો તમે તજી જશો, એકલા ખાશો જમના મારરે. પ્રાણીયા.
 ઉચી મેડીને અજબ જરખા-ગોખ તણો નહી પાર;
 છત્રપતી તો ચાલ્યા ગયા, તેના બાંધ્યા રહ્યા છે બારરે.-પ્રાણીયા.

ઉપર ધુસડાં ફર ફરેને, હેઠળ—શ્રીફળ ચાર;
 ઠીક કરી એને ઠાઠીમાં બાંધ્યો, પછી પુડે પડે પોકારરે.—પ્રાણીયા.
 શેજ-તજાઈ વીના સુતો નહીને. કરતો હુન્નર હગ્ગર;
 ખોળી ખોળીને બાળશે, જેમ લોહુ ગાળે લુહારરે.—પ્રાણીયા.
 શમનાન જઈને એહ ખડકી, તે ઉપર કાળેનો ભાર;
 અગની મુકીને અળગા રહે, પછી અંગે ઝરે અંગારરે.—પ્રાણીયા.
 સ્નાન કરવા સઉ ચાલીયા મળી નર સંજાને નાર;
 ભોળે ભગત કહે દશ દહાડ રોઘને, વળતી મુક્યા વીસારરે.—પ્રાણીયા.

સુરદાસ.

—રાગ, ભજન, પદ—

નાથ કેસે ગજકો બંધ છુડાયો, પ્રભુ એહી અચરજ મોહે આયો...નાથ.
 ગજ ઓર આહ લડત જલ ભીતર, લડત લડત ગજ હાર્યો,
 જવબર શુંદ રહી જલ ઉપર તજ હરી નામ પુકાર્યો...નાથ.
 સવરીકે ઓર સુદામાકે તાંદુલ, રચી રચી ભોગ લગાયો;
 દુર્જોધનકો મેનો ત્યાગી, ભાણ વિદુર ધર પાયો...નાથ.
 પેંઠ પાતાળ કાળી નાગ નાથ્યો, ફણુધર નૃત્ય કરાયો,
 ખીરી ગોવરધન કરપર ધારી, નંદ ધર લાલ કહાયો...નાથ.
 અન્નમેષ ગજ ગુનકા તારી દ્રોપદીકો ચિર પૂરાયો;
 પયપાન કરતા પુતના મારી, કુઅમ્મકો રૂપ બનાયો...નાથ.
 ખોલ કોટડી ખાદલ ધાયો, ગરૂડકો નહિ બોલાયો;
 છુટો નહી રાધાજીકો કંગન, ઝો બલ કહારે ગુમાયો...નાથ.
 જોગી જીનકો ધ્યાન ધરત હે, ધ્યાન ધરત નહી આયો;
 “સુરદાસ” પ્રભુ તિહારે મીલનકુ, જલોદાકી ધેન ચેરાયો...નાથ.

સતી રૂપાંદેનું ભજન:—આખ્યાન.

વાયક આળ્યાં સુરવા દેશનાંરેલ, રૂપાંશણી જમલે પધારેલ,
 હું કેમ આવું સુર મારા એકલીજરે, સુતો માલદે ખંગેરેલ.
 નીંજા નજીવું સારા શહેરનીરે, ઉપર અમર ઓછાડીરે હોલ,
 સોડમાં સુવારે વાસુકી નાગનેરે, ખુલ્લે ખાટ ઢળાવુંરે હોલ.
 વાળે વાળે મોતી પરોવીઆંજરે, ટીલડી ચોડી લેલાટરે હોલ,
 થાળ ભર્યો સગ મોતીડેજરે, રમઝમ કરતાં ચાલ્યાં હોલ.
 ત્યાંથી રૂપાંદે રાણી ચાલીયાંજરે, આળ્યાં હોડીને દરવાજે હોલ,
 ભાઈ પોળીયા વીરા વીનવુંજરે, તું તો સુતો છે કે ભગે હોલ.
 કાંક સુતો કાંક ભગીઓજરે, રાણી તમે કહડે પધારેલ,
 વૃત રહીયાં એકાદશીનાંજરે, ઇન્ધર પુનવાને ભવું હોલ.
 તાળાં જડાવી નેશળ ચેરનાંજરે, કુંચી માલા દરબાર હોલ,
 ઉભી રહી અલખ આચધીયોરે, ખડક મારીને ખોલી ખારીરેલ.
 ત્યાંથી રૂપાંદે રાણી ચાલીયાંજરે, આળ્યાં ધણીને દરબાર હોલ,
 અલખ વધાવ્યો સાચે મોતીડેજરે, સોનીઓપતી પધરાવ્યા હોલ.
 સઉ સંતોને હરે હરી મારેજરે, સુરને પ્રણામ હોલ,
 આળ્યાં રૂપાંદે રાણીજરે, જલહલ ભેત્યું દરશાણી હોલ.
 ચંદ્રબળી ચાલ્યા ગાંડીયાજરે, સુતો માલાને જગાડ્યો હોલ,
 ઉઠો રાણા ઉઠો રાજયાજરે, રાણીએ રાજ અલડાવ્યાં હોલ.
 ઝડપ દધને માલોજ ભગીયાજરે, સોડમાં વાસુકી ધુધાવ્યોજરે,
 કરડ્યો જતાં ઉગર્યોજરે, ચંદ્રાવળી ભાગ હોલ.

ખડક ખાંડું લીધું હાથમાંજરે, માલદે કોધ કર્યો હોજ,
 જોયાં મંદીર જોયાં માળીયાંજરે, ઘેડાની ઘોડાં હોજ.
 ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલીયાજરે, આબ્યા દોઢીને દરવાજે હોજ,
 ભાઈ પોળીયા વીરા વીનવુંજરે, રાણીને જાતાં તે જાણીરે હોજ.
 કાં સુતો કાં જાગીઓજરે, મુજને ખખર નથીરેજ,
 કોપ કરી ખાંડુ ફેરવ્યુંજરે, પોળીએ પોળું ઉઘાડી હોજ.
 ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલીયાજરે, આબ્યા રૂખીને દવાર હોજ,
 પાછલી પછી તે ચડીયોજરે, નજરે રાણી જાણી હોજ,
 ગુરૂ મારા દેવંચીજરે, જોત્યું આંખી વરતાણી હોજ.
 આપણા શહેરમાં કોઈ નહીં નુગરોજરે, માલદે પધાર્યાહોજ,
 બરચીફલે મોજડી ઉપાડીજરે, માલદે ત્યાંથી ચાલ્યારે હોજ,
 સઉગતોને હરી હરીજરે, મારા ગુરૂને પ્રણામ હોજ,
 ગુરૂ મારા દેવંચીજરે, પગની મોજડી પહેરાણીરે હોજ.
 સઉગતોએ અલખ આરાધીયોજરે, સ્વર્ગથી મોજડી ઉતારીહોજ,
 લો રૂપાદે પેરો મોજડીજરે, કંઈ કેળુ દેવરાબ્યાંજરે.
 ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલીયાજરે એક તો પોળીયાને માર્યો હોજ,
 શીખું માગી રૂપાદે ચાલ્યાંજરે, આવીયાં દોઢીને દરવાજેહોજ.
 ઉઘાં રહી અલખ ખેલિયાંજરે, પોળીયાને સજીવન કીધો હોજ,
 સાંકડીશેરીમાં સામો મળ્યોરેજ, સતીનો છેડલો અલ્યો હોજ.
 રાત અધારી આંખો લુંબેજુંબેજ, રાણી તમે કઠકે પધાર્યા હોજ.
 વૃત રહ્યાં એકાદશીનાં જરે, ઈશ્વર પુજવા ગિયાં હજારે હોજ,

આપણા શહેરમાં નહિ કુલવાડીયુંજરે, ઢાલક ઢમકે પાણીહોજ.
 પેલી વાડી સામુ શહેરમાંજરે, બીજી ગઢ ગીરનાર હોજ,
 ત્રીજી ધણીનાં ચોકમાં જરે, ચોથી ઃથાળીમાં, ઠેરાણીજ.
 ઝડપ લેઈ છેડલો તાણીઓજરે, પુલડે છાબુ ભરોણી હોજ,
 જે મારગડે તમે ગયાં હતાંજરે, તે પંથ અમને બતાવો હોજ.
 એ પંથ મહિ હોહીલાજરે, ખેલું ખાંડાની ધાડ હોજ,
 પેલો માર મોલી દીકરોજરે, બીજો હંસલો ઘોડો હોજ.
 ત્રીજો માર કવલીનો વાછડોજરે, ચોથી ચંદ્રાવળી રાણીહોજ,
 ચાર મસ્તક લઈ આવજોજરે, રાજપંથ બતાવું હોજ.
 ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલીયાજરે, આવ્યા પોતાને મહેલે હોજ,
 ચારનાં મસ્તક વાઢીયાંજરે, આવ્યા રૂપાંદેની પાસ હોજ.
 ત્યાંથી રૂપાંદે માલો ચાલીયાજરે, આવ્યા ધણીને દ્વાર હોજ.
 ગુડરે ગુડ મારા દેવંચીજરે, મોટો ભુપ નમાવ્યો હોજ.
 સર્વ ગતને હરી હરીજરે, માલાનાં કાંકણું ભર્યાં હોજ.
 પેલો જવાડયો મોલી દીકરોજરે, બીજો હંસલો ઘોડો હોજ.
 ત્રીજો જવાડયો કવલીનો વાછડોજરે, એની માતાને ધાવેહોજ.
 ચોથી જવાડી ચંદ્રાવળીજરે, એતો હરીની આરતી ઉતારેહોજ.
 ભલે મળ્યો મેઘ ધાડવાજરે, મુવાં સજવન કીધાં હોજ.
 ગાય શીખે સુણે સાંભળે જરે, વધકુંડ એનો વાસ હોજ.
 મેઘ ધાડું એમ બોલીયાજરે, સંતનો વધકુંડ વાસ હોજ.

(ગંગાદાસનું ભજન પહેલું.)

મળ્યો મનુષ્ય જનમ અવતાર, માંડ કરીને,
તમે ભલ્યા નહી ભગવાન હેત ધરીને,
તેથી ખાશો જમનો માર, પેટ ભરીને,
માટે રામ નામ સંભારટૅક૦
ગઈ પલ પાછી ફેર નહિ આવે, મુરખ મુઠ ગમાર,
ભવસાગરની ભુલવણીમાં, વીતી ગયા જુગ ચાર,
ફેરા ફરીને.....મળ્યો૦
જહુરા અગ્નિમાં જુગતે રાખ્યો, નવ માસ નીરધાર;
સ્તુતી કીધી અલખેલાની, બહાર ઘેર્યો અવતાર,
માયામાં મોહીને.મળ્યો૦
કળજુગ કુડો રંગે રૂડો, કેતાં ન આવે પાર;
જપ તપ તીરથ કષ્ટ ન કરીયાં, એક નામ આધાર,
શ્રીકૃષ્ણ કહીને.મળ્યો૦
શુરંગમ પાયો મનમેં સાયો, જુગતી કરી જહુરાય,
ગંગાદાસકુ જ્ઞાન બતાયો, રામદાસ મહારાજ
દયા કરીને.....મળ્યો૦

(ગંગાદાસનું ભજન બીજું.)

મન કરી લેને વિચાર જીવન થોડા,
તારા હરી કથાની માંય ક્ષન છે જોડા,
અંતે જાશે જમપુરી માંય, જડશે જોડા,
તેથી રામ નામ સંભાર.ટૅક૦

મોર મુગટ ધર્યો શીર ઉપર, દરપણુ કરમોજાર,
 વેઠ વીંટીયું હાર ગળામાં, ખુબ ધર્યો શણગાર,
 પગમાં તોડા.... ...મન૦
 હસ્તી ઉપર કનક અંબાડી, ખમા કહે છડીદાર,
 રથ મીયાના ઉંટ પાલખી, કેતાં ન આવે પાર.
 ચઢવા ઘોડામન૦
 લોલ ન ચુકે કામ ન મુકે, ઘર ધંધાની માંચ,
 મુરખ મન તું કહ્યું ન બુજે, તીરથ ગંગાની ગાય.
 પાવ છે ખોડા.મન૦
 સંસાર સાગર મહા જળ ભરીઓ, રામનામકો જહાજ,
 ગંગાદાસકુ જ્ઞાન બતાયો, રામદાસ મહારાજ
 ખરાની વેળા.....મન૦

(ધીરાનો ધડુસલો મોત વિષે.)

કઠણ ચોટ છે કારમીરે મરણ મોટેરો માર,
 કંઈક રાજને કંઈક રાણ્યા,
 હારે મેલી વાહ્યા સંસાર,—હેતે હરીરસ પીછએ,
 સંસાર ધુમાડાના બાયકા રે, સાથે ન આવે કોઈ,
 રંગ પતંગ તો ઉડી જશે, જેમ આંકડાનો થોર—હેતે.
 કેનાં છોડું ને કેનાં વાછડું, કેનાં માયને બાપ,
 અંતકાળે બાવું એકલું, હારે સાથે પુન્ય ને પાપ—હેતે.
 માળી વીણે રૂડાં કુલડારે, કળીઓ કરે છે વિચાર,
 આજનો દીન રળીઆમણોરે, હારે કાલે આપણે શીર ઘાત—હેતે.

જાયા તેતો સર્વે જશેરે, નથી કાયા રહેનાર,
 મરનારાને તમે શું રૂઓ, હારે રોનાર નથી રહેનારે—હેતે.
 દાસ ધીરૂં રમે રંગમારે રમે દિવસ ને રાત,
 હું મારું મિથ્યા કરો, રમો પ્રભુ સંગાથરે—હેતે.

(ધ્રુવ અને પ્રહલાદનું લજન.)

જીવડાનું જતન કરોરે, જીવડાનું જતન કરોરે,
 તારારે જીવડાને, જોખમ લાગશે, હે મન લોભીજી.
 જાવું તારે દુવારકાંને બેટ; જાવું તારે દુવારકાંને બેટ;
 વચમાં કાળા તુંને લાગશે. હે મન લોભીજી.
 લાતું લેજોરે સંગાત, લાતું લેજોરે સંગાત;
 સરગમાં નથી હાટ વાણીયો, હે મન લોભીજી.
 લોભીયા લેજોરે સંગાત, લોભીયા લેજોરે સંગાત,
 એવા લોભીયા તે લોભ બતાવશે. હે મન લોભીજી.
 ત્રાટાં નહીં ઝીલે ભાર, ત્રાટાં નહીં ઝીલે ભાર,
 ભીતું હશે તો ભાર ઝીલશે. હે મન લોભીજી.
 સંઘરું નહીં આવે કામ સંઘરું નહીં આવે કામ;
 ખાઓ પીઓરે વીગતે વાવશે. હે મન લોભીજી.
 બોલ્યા ધ્રુવને પ્રહલાદરે બોલ્યા ધ્રુવને પ્રહલાદ;
 એવો હરી લજન એક હીરલો. હે મન લોભીજી.

(પીઠા ભક્તનાં ભજન.)

કીયાં જઈ રેસો રાત મારા બાળપણના સાથી,
 રે જીવ હંસલા આતમ, જીવડા ક્યાં જઈ રેશો રાત. ટેક૦
 ગાડું ભર્યું ચંદન લાકડે, ચડવાને ઘોડા કાટ,
 ચારજણા તને ઉપાડી ચાલ્યા, ખોખરી હાંડીમાં લીધી આગ-રે જીવ.
 બેની રૂવે ભજનમાં, તારી માતા રૂવે ઘરબાર,
 એક વીસામો ઘર આંગણે, ને બીજો આંપા બાર.-રે જીવ.
 ત્રીજો વીસામો ગામને ગોંદરે, શમશાન વીસામોં ચોથ,
 દોય કર બેઠી પીઠાજી બોલ્યો, હરી વીણ એક ન ચોથ.
 રે જીવ હંસલા આતમ ક્યાં જઈ રેશો રાત.

(લીલાવતીનાં ભજન.)

એ ભલો ભલો મેવાડનો રાજા રાણો કુંભોજ,
 કુંભાને સરીખારે હરીજન અમને હેતે મળોરેજ,
 એત્રા ખંડમાંથી ચારણ આવ્યોરે હાં,
 અને આવ્યો આવ્યો કુંભ કેરા મોલરે. એ૦
 રૂપું માગો તો ગઢવી સોનું આપુંરે હાં,
 અને આણુઆણુ ગરથ ને ભાંડારરે. એ૦
 સોનું રૂપું મારે અંત સુણેરું રેહાં,
 હું માયું કુંભા તારી રાણીને. એ૦

અસત બોલું તો, મારું સત હારું હાં,
 અને સુના સુના મોલ તમારારે. એ૦
 સાંજ પડી સતીયે લીલડીયા રથાવ્યાયે હાં,
 અને મોલે આવ્યો ગઢવી ચારણરે. એ૦
 હરતા ફરતાં ગઢવી, વાણુલાં વાચારે હાં,
 અને જ્યારે જુવે ત્યાં, કુલો રાણોરે. એ૦
 સવાર પડીને, ચોરે ચારણ આવ્યોરે હાં,
 અને સુતો માલાને જગાડ્યો રે, એ૦
 કર જોડી ગઢવી, પાય લાગ્યોરે હાં,
 અને સાચું સાચું, ધરમ તમારું રે. એ૦
 માલદેની કુંવરી સતી લીલાવતી બોલ્યાંરે હાં,
 અને મારા હરીજનો, અમરાપુરમાં વાસરે, એ૦

(રામદે પીરની સાવળ) લજન.

ચડો ચડો અજમલરા રામા, એકવાર થોડલે જન ધરો.
 પીરજ દ્વારકાં રોકાઈ રહ્યા, રામો દ્વારકાં રોકાઈ રહ્યાં,
 તારે મારવાડ દેશમાં, વખો પડ્યો હોજ. ટેક૦
 ગઢ લીલડીથી ચડ્યો બાઢશાહ, ગામ રણુંજ થેર લીઓ. ચ૦
 કોણ કુંવરની લોમ ભણીરે, કોણ કુંવરની આણ ફરે.—ચ૦
 અજમલજની લોમ ભણીરે, રામા કુંવરની આણ ફરે.—ચ૦
 લીલુડા નેજા તોડીયા, ગળીએલ નેજા ચપ દીયા.—ચ૦

ગામ રણુ જામાં ગાય વેધીયું, લાલદેવરા રંગ ચડે.—ચ૦
 માતા મીલણુદે રૂદન કરે છે, તારા મોદીળાના બંધ હુવા.—ચ૦
 દોરો કાગળ લખે ભાડી હરજી, વિધ્યા પંડિતની સાડી પડે.—ચ૦
 દ્વારકુંથી પીર રામદે ચડીયા, ચપોકુંપો એની વારે ચડે.—ચ૦
 ગઢગીરનારથી ગોરણ ચડીયા, ચોરાશી સીધ, એની વારે ચડીયા.
 મેવાડમાંથી મલીનાથ ચડીયા, બાવનબીર, એની વારે ચડીયા.
 આબુગઢથી કુંભોરાણો ચડીયા, ચોસઠજેગણી એની વારે ચડી.
 એબ જેબરી માલેરે, બાદશાહના તંબુડા તોડ દીયા.—ચ૦
 હોઠે બાદશાહ, ઉપર ઢોલીયો, તે પર હંસલો રમણુ કરે,—ચ૦
 ઉભો ઉભો હુરાં અરજ કરે છે, હિંદવા, બાદશાહને છોડી દીયે.
 દીદહી શહેરમાં દેવળ ચણાવું, ઘેર ઘેર રામના જાપ જપે.—ચ૦
 સવા લાખની દેગ ચડાવું, સવા લાખનું છતર ચડે.—ચ૦
 આદબુગરો સેવક તમારો, દુબ ઘણી મેં નવ કીયા.—ચ૦
 હરીચરણેભાડી હરજી બોલ્યા, સદાય ધણી મારી સંગે રચ્યા.—ચ૦

(રામદે પીરની સાવળ) લજન.

વાગે લડાકા ભારી લજનરા, વાગે લડાકા ભારીરે હોજી,
 આઠ બીજના ધણીને સમરે, નકલંકી નેજા ધારી.—લજનરા.
 ધ્રુવ રાજને અમર સ્થાપ્યો, પ્રહલાદ ઉગાર્યો પડકારીરે હોજી;
 સંધ્યાકાળે દૈત સંહાર્યો, હરીએ નોર વધારી.—લજનરા.
 તારાદેનું સત રાખત્રા, માળી થયા છે મોરારી હોજી,
 માલે રૂપાંવા હેરણુ હેર્યાં, આરાધે મોજડીયું ઉતારી.—લજનરા.

તોળીએ ત્રણ પુરૂષ તાર્યા, જેસલ ઘેર નારીરે હોણ,
 સુધન્વાના નામ પ્રતાપે, ઉકળતી કઢા ઠારીરે—ભજનરા.
 પળેપળે પીરરામદેને સમરો, ઇચ્છે અલખ અવતારીરે હોણ;
 હરી ચસણે ભાઠી હરણ બોલ્યા, ધણી ધાર્યો નેભધારી—ભજનરા.

(દલા વાણીયાની રામદેવપીરની સાવળ.)

અરજ સાંભળો રણુબના રાય,		
હુકમ કરો તો પીર બતરાઈ થાય;		
મારી અરજ સાંભળોણ.	દોહો
ગુજરાતી વાણીયો, જત્રાએ જાય,		
માલ દેખીને ચોર વાંસે ધાય.	મારી૦
જાડી જાડી જાડીયું વસતી વાટ,		
જે જણા વાણીયાને ત્રીજો સાથ,	મારી૦
ઉંચા ઉંચા કુંગરા, વચમાં ઝોળ,		
મારી નાંખ્યો વાંણીયો ને, માલ લઈ ગયા ચોર.		મારી૦
ઉભી ઉભી અબળા કરે પોકાર,		
સોગઠે રમતા પીરને ગયો છે અવાજ.	મારી૦
લીલુડો ઘોડો હાથમાં તીર,		
વાણીયાની વારે આવ્યા રામદે પીર.	મારી૦
ઉઠ ઉઠ વાણીયણ, ધડ માથું ભેડ,		
ત્રણ ભુવનમાંથી શોધી લાવું ચોર.	મારી૦

ઠહું છું ચોર તમે કેટલેક જાઓ,
 વાણીયાનો માલ, તમે કેટલા દહાડા ખાસો. મારી૦
 આંખે કંઈ આંધળો, દીલે કાઢું કેડ,
 દુનીયાં જાણે આતો, રામા પીરનો ચોર..... મારી૦
 ગામ દહુ વાણીઓ, ને લલી રાખે ટેક,
 રાણું શહેરમાં, વાણીયે પેરી લીધો લેખ મારી૦

(ચેલધ્યાનું હાલરડું.)

હું રે તારે હાલરડે હડતાળ, બાળા ચેલધ્યા જીવે ભાઈ
 ચેલધ્યા, ખમા ખમા. ટેક૦
 હું રે, મારા નોંધારના આધારે,
 બાળા ચેલધ્યા જીવે ભાઈ. ચેલધ્યા૦
 હું રે, મારા આંખડીના છડીદારે,
 બાળા ચેલધ્યા જીવે ભાઈ. ચેલધ્યા૦
 હું રે, મારે કણુ તો, ખુટયા કોડારે,
 બાળા ચેલધ્યા જીવે ભાઈ. ચેલધ્યા૦
 એજ મારે હાલરડે હડતાળ,
 કુંવર ચેલધ્યા ખમા, ખમા, ચેલધ્યા૦
 એજ તારા મહેતાજી જીવે તારી વાટરે,
 કુંવર ચેલધ્યા ખમા, ખમા. ચેલધ્યા૦

સાખી

અમે જાણ્યું તું ચેત્તર્યાને પરણાવશું, જાડી જોડશું જન,
 પણ એચીરિ મરણ આવીયાં, સ્વર્ગમાંથી ઉતર્યા વૈમાન-ખાજાં
 લીલી હોજે લીંમડી, એની શીતળ હોજે છાંય,
 બંધવ રહેજે અમોક્ષડા, તો... પોતાની બાંય.-ખાજાં
 કુચા ઢાંકણ ઢાંકણું, જગની ઢાંકણ જનર,
 ખાપનું ઢાંકણ બેટડો, એમ ઘરનું ઢાંકણ નાર.-ખાજાં
 ફળ વીના જુરે પીપળી, એમ બંધવ વિનાની જુરે બહેન,
 પુત્ર વિના જુરે માવડી, એજ તારે પીંગળે પડીએલ ખોટ.-ખાજાં
 હે ઘર નમ્યું તો લલે નમ્યું, વળી તું કયાં નમ્યો ઘરને મોલ,
 જેના ઘરમાંથી ક ધોતર ઉઠ્યાં, તેને જન્મો જન્મ શોક.-ખાજાં
 હે મેલામાં મેલો દુલહો, તેથી મેલો લોલ,
 તેથી મેલો શગાગશા વાણીયો, એતો મુવે ન પામે મોક્ષ.-ખાજાં
 હાથે પોંચી હેમની, વળી ગળે એકાવન હાર,
 જેને આંગણે નહીં દીકરો, હે તેનાં મંદીરીયાં સુનકર.-ખાજાં
 જળ વીનાની માછલી, ટોળા વછોઈ ગાય,
 હરણ વછોઈ મૃગલી, એમ પુત્ર વછોઈ માય.-ખાજાં
 લાઈ મરે ભવ હારીયે, બેહેની મરે દશ જાય.
 ખાજપણમાં જેનાં માવતર મરે, તેને ચોદશના વાયુવાય.-ખાજાં
 ચેત્તર્યાને સજીવન કીધો, લાગ્યો પ્રકુને પાય,
 લોજલના સ્વામીને ભેટનાં, પંડના પ્રાયાશ્વત જાય.-ખાજાં

ભજન.

બાંધ્યા પ્રભુથી ન નેડા
 હો જીવડા કરસો હવે તમે શું
 બાંધ્યા તે બંધાવને બાંધી વખારો
 બાંધ્યા તે માળીઓને મેડા- ઓ જીવડા.
 અહીંનું હશે તે અહીંઆંજ રહેશે ભાઈ
 જમડાનાં આવસે તેડાં- ઓ જીવડા.
 ભકતીનાં ભોજન તમને ના ભાગ્યાં
 ખાધા તે બરણીને પેડા- ઓ જીવડા.
 વરણાગીને પાર ન રાખ્યો
 ચાલ્યા છો વાંકાને ટેડા- ઓ જીવડા.
 રાતે કે દિવસે પ્રભુને ભજ્યા નહિ
 કીધા વ્યવહારના બખેડા- ઓ જીવડા.
 સંસારના સગાથી બાંધી તે ગોઠડી
 પ્રભુને મુક્યા તે વિસારી- ઓ જીવડા.
 હજીયે પ્રભુથી પ્રીત સારી બાંધી લે
 તો પાર ઉતારસે પ્રભુ ઓ જીવડા કરસો હવે શું.

અલ્યા ધન જોખનના માનમાંરે; શીદ બેશી રહ્યો. (૨)
 અલ્યા માળા મેડીને મકાનમાંરે, શીદ પેશી રહ્યો. (૨)
 નારી નકારીને ખ્યારી તેં માંની,
 ગોસી ગુણવંતીના ગાનમાંરે.....શીદ.

આમરસ દામ રસ, આમરસ ચાખતાં.
 રામરસ ચાખ્યો ન ગુમાનમારે.....શીદ.
 ગાડીમાં બુદ્યો, ને વાડીમાં ડુબ્યો;
 તખલાં સારંગીના તાનમારે.....શીદ.
 એક દિન વસ્યો આવશે તારે,
 વસવું જઈને સ્મશાનમારે.....શીદ.
 અધિક અમલ તુજ હાથે ચડ્યો છે,
 સમજી લે જે આ સાનમારે.....શીદ.
 રેવા રશિકની મહેર મળે તો,
 ભકિતનું કળ છે જ્ઞાનમારે.....શીદ.

ભજન

સમજી લે તું સાધક વીર. (૨)

કરી સાધના ચઢવું સ્વર્ગ, કાં પડવું ભવ તીર—સમજી.
 સાહે તેને વાઘે સંપત્તિ, અડગ રહે નર ધીર—સમજી.
 બ્રહ્મ થવાથી ઘણા ભટકયા છે, પરમેશ્વર કે પીર—સમજી.
 કેણી સમ રેણી રાખે તો, ભાગે તારી ભીર—સમજી.
 “રેવા” રંકનો રવામી મળશે, જ્ઞાન સરોવર તીર—સમજી.

ભજન

કૃષ્ણ પ્યારે સામળે, દરશન દીખાતે કયું નહીં રે;
દીલ ધડકતા હય મેરા, જલવા દીખાતે કયું નહીં રે. કૃષ્ણ.

સાખી

અરજીન કે ગીતા સુનાહી, આપહી રથમેં ખેડકે;
એકહી વચન તુમારે મુખકા, હમકો સુનાતે કયું નહીં રે. કૃષ્ણ.

સાખી

વંદાવનકી, કુજમે, ફીરતે બળવે બંસરી;
મનહરણ એ મોરલી, હમકો સુનાતે કયું નહીં રે. કૃષ્ણ.

સાખી

જબસે ગોકુલ છોડકે, મથુરામે જા કર બસે;
ભુમના તટ પર આનકર, ઘેનુ ચરાતે કયું નહીં રે. કૃષ્ણ.

સાખી

એ જાંદગીકા કયા ભરસા, મીલના હય તો આય મીલો;
નહિ તો અપને કરમે લેકર, બંજર લગાતે કયું નહીં રે. કૃષ્ણ.

સાખી

પતીત પાવન નામ સુણકે, આકે ચરણો મે ગીર્યા;
મનમોહન એ મોહની, સુરત દીખાતે કયું નહીં રે. કૃષ્ણ.

સાખી

સખી મણી કે સ્વામી, આકે શરણુ તેડી પડયા;
કૃષ્ણ પ્યારે બનસી બાલે, હમકો બોલાતે કયું નહીં રે. કૃષ્ણ.

ભજન.

મનવા સંગત રંગત લાગે (૨)
 શુકલ વસ્ત્રને શ્યામની સંગે, કૃષ્ણ ડાઘ એક લાગે—મન
 વાયસ સાથે શુકને રાખો, મધુરી વાણી ભાગે—મન
 નિર્વસનાને વપસની સાથે વપસની ચિંતા બાગે—મન
 બર બુભારી સંગે રહેતાં, સદ્ગુણ સરવે ત્યાગે—મન
 રેવા સજ્જનની સંગતથી, જન્મમરણ દુઃખ ભાગે—મન

ભજન.

સામળીઆ પીતાબર ધારી, તારી ગરૂડ ઉપર અસત્તર—ઓ સા.
 ગોવિદા ગોકુળવાસી, તમે માર્યા મામો માગી—ઓ સા.
 વાલે મુખપર મોરલી ધારી, તારોચ્ચરણ કમળ બલીહારી—ઓ સા.
 સધાવર રંગના રસીઆ, મારા રૂદે કમળમાં વસીઆ—ઓ સા.
 આઠ્યા દવારકાથી નારી તમે હાંકાર કીધુ કાગી—ઓ સા.
 વાત્રા છો રણછોડરાયા મને લાગી તમારી માયા—ઓ સા.
 ધન ગોમતીજના આરા, મારા સફળ થયા જનમારા—ઓ સા.
 ધન ગંગાબાઈની વાળી, સવા વાલ થયા વનમાળી—ઓ સા.
 ધન નરસઈઆના સ્વામી, મારી વાંદે ચડો વનમાળી—ઓ સા.

પહેલો ભાગ સમાપ્ત.

બહાર પડી ચુકી છે તાકીદે ખરીદો

રાજવંશી-ગાયનમાળા (ભાગ ૧-૨ સાથે)

કીંમત ૦ ૪-૦

ચતુર સુંદર ગરબાવળી (ભાગ ૧ સાથે)

કીંમત ૦ ૨-૦

સંગીત-ભજનમાળા કીંમત ૦-૪-૦

રાંમનામ-ભજનાવળી (ભાગ ૨ સાથે)

કીંમત ૦-૨-૦

ઉપર મુજબની ચોપડીઓ છપાઈ બહાર પડી છે માટે તમારે જો ગાયનનો તેમજ ભજનનો શોખ પુરો કર સંતોષ મેળવવો હોય તો? ઉપર બતાવેલી ચોપડીઓ જરૂરથી ખરીદો.

મળવાનું ઉકાણું:--

શ્રી હરીહર પુસ્તકાલય

સૈયદપુરા—સુરત

સુરત-બસનપુરી લાગળ ઉપર આવેલા શ્રી 'આદેશ' ટ્ર

પ્રેસમાં મળીલાલ ભગવાનદાસે છાપી.

